

# Asszonyok, álljatok meg egy szóra!

Mit akartok ti asszonyok? Tisztos, becsületes, áldott magyar anyák hova rohantok? Álljatok meg, az Uristen nevében álljatok meg, ne tovább! Nem látjátok, hogy az út végén temetetlen holttestek hevernek? Ott fekszenek arccal az ég felé fordulva, halott szájuk felsír az égig panaszosan: hogy ők éhen haltak, éhen az aranybuza termő magyar rónán, mert nem volt kenyér! Sok kicsiny gyermek, ártatlan kisdedek, éhen. Jó magyar asszonyok, erről akarok beszélni álljatok meg egy szóra!

Ezekben a végzetes napokban megtértem hozzátok, aki közületek indultam el. Engedjétek meg, hadd álljak be a sorba templomba-menet. Oda akarok állni közétek estefelé a falu kútja körül, amikor — hallgatván az estéli harangszót — az alkonyatban megbeszélitek az Alvég-Felvég dolgát, a falu eseményeit, az életet.



Magyar asszonytársaim, közületek való vagyok én is, onnan származtam ide a rengeteg városba az istenáldotta mezőkről, a csendes faluból. Én is hajladoztam a vigan csergedező patak átlátszó vizében állva sulykolópad fölött. Hallgattam a fonó meséjét, vettem részt estéli dallásban a nagy utcán végig. Most azt mondom nektek, álljatok meg egy jó szóra, meg kell hallgatnotok engem! Akarom, hogy az én szavamot befogadjátok, hogy úgy vegyétek, mintha a szülő édesanyátok mondaná azt, amit én mondok.

A szülőanyátok a halálos ágyán, amikor már a jó Isten árnyéka áll őrt a háta mögött és az vigyáz a szavak igazságára.

Itt van már a végső óra, ti asszonyok, ébredjete! Cselekedjete! Mindig is így volt sorsdöntő órában — ezer év óta — hogy a magyar nők lelke virasztott a tétovázó, tévelygő, ide-oda ingadozó férfiak fölött. A férfiak látását vérhályog ködösíti, ők még nem tudják megkülönböztetni sem a jelent, sem a jövődőt. De ti látjátok, asszonyok, ti látjátok, hogy a jó magyar televény az áldott magyar föld halottan, meddően hever, konokul magába zárkozva, mint a magtalan asszony. Ezen az égi világon csak ez volt jó hozzátok, ez volt hűséges, ez fizetett tőkéstől, kamatostul ez az áldott, drága föld és ezt tagadjátok meg mostan, ezt a földet?!

Itt most nem arról van szó, hogy kinek a nevére van telek-könyvezve. Mindnyájunknak, a gyermekeinknek élete van most rátelek-könyvezve erre a földre. Aki becsületes anya ebben az országban, akinek van itten félteni valója, szivéről szakadt gyereke, az álljon most oda az embere mellé, adja a kezébe azt az elárvult eke szarvát, azt a beszédesen kínálkozó ásó-kapát és mondja neki, úgy, mint a nászéjszakáján az első szerelmes szót:



Te ember, aki a pokol minden szenvedésével szenvedtél a háboruban esztendőkön át, és most hazakerültél, most itthon vagy a te szent határodon, itt ebben a faluban, ahova a kinszenvedések nehéz óráiban sirva és átkozódva kívánoztál vissza, itt vagy újból a föld fövében, mért tétováznál, mire várakoznál, vágd belé azt az ásót, szántsd azt a barázdát mélyen, hogy százszorosan fizessen a mag. Szégyen és gyalázat, ölbe tett kezekkel sült galambra várni, eddig ezt nem tette a magyar! Ami a törvény, amit annak szent akarata parancsol, az el nem fog maradni. A föld azé lesz, aki megtudja becsülni azt a földet, de aki hűtlenné lesz hozzá, elárulja, azt el fogja hagyni a föld. Én azonban asszony vagyok, anya vagyok, én nem azt kérdelem, hogy mikor osztják, mikor mérik, majd eljön annak az ideje, márol-holnapra meg nem tehetik — egy halandó gyerekekre is kilenc hónapig kell várni, pedig az halandó gyerek és nem örök föld! — én csak azt az egyet tudom, hogy a jövő tavaszon, nyáron nem akarom a gyerekeimet az éhségtől félájultan fetrengve látni, én nem akarom, hogy barmom, csirkém éhen forduljon föl! Én életet akarok, életet, elég volt már a halálból! Volt itt mindenféle átok, nyavalya, ne legyen itt döghalál csak azért, mert a magyar ember nem akart szántani-vetni!

Asszonyok értsük meg egymást! Minden ti vagytok most! A rend, a munka, a törvény, az ország a jövő, az élet és a halál! Csak ti vagytok minden. Értelítek-e súlyos, sorsdöntő horderejét annak, ami mi most ti vagytok? Ajkatokon az élet igenje, vagy a halál nemje!

Térjetez magatokhoz, nézzetek a lelketek legmélyébe és keltsétek életre hangos szóval a jobbik éneteket. Hol vannak az öntudatos, józan eszü, bölcs belátásu, megfontolt szavu, meleg szemü, forró szívü, magyar asszonyok?



Azok álljanak most elő — álljanak elő, ha vannak — a végső órában, amikor már félig veszendőben minden, álljanak elő és menteni, ami még menthető. Még nem késő, de a legislegutolsó óra már ez!

A föld teremni fog, de szántani kell, vetni kell! Lesz mit enni, de dolgozni kell! A föld szent, törvény védi és törvény ítéli oda! Törvénye pedig csak annak van, aki tisztelni tudja a törvényt.

Az asszonyok első és legszentebb törvénye: szívük áldott szeretete. Asszonyok, ti akik életet adtok, mentsétek meg most is az életet. Mentsétek meg az országot az éhinségtől.

Szederkényi Anna